

Scénář – Josef Čermák

Josef Čermák se narodil 9. srpna 1952. Protože mu ve dvou letech zemřel tatínek, jeho dětství nebylo jednoduché, ale vzpomíná na něj s radostí. Na základní škole navštěvoval i hodiny náboženství. Z velkého počtu žáků jich ale do náboženství chodila jen hrstka.

„Mojí rodiče byli věřící, byli to lidé, kteří z víry žili. Jsem za to nesmírně vděčný, protože jsem si zvykal, že člověk musí být schopen obhájit si svoje věci, svoji víru. A zjistil jsem taky, že vlastně se nic neděje, že se dá i proti proudu plavat a že to je krásné.“

Když se v srpnu 1968, už jako student gymnázia, vracel z Rostocku, kde trávil letní dovolenou, všiml si na hranicích neobvyklých věcí. Každopádně nečekal, co se bude dít 21. srpna.

„...když jsme se vraceli, tak mi bylo divné, že jak jsme se blížili k našim hranicím, tak na železničních vagoncích byla naložená vojenská technika.“ „Ráno mě matka budila a říká: ‚Vstávej, v tom rádiu tak divně mluví.‘“

Prázdniny skončily a Josef Čermák, stejně jako ostatní děti šel do školy.

„Naše třídní profesorka nás přivítá a řekla: ‚Podívejte, to, co jste prožili, tak to si ponese celý život, to už je ve vás.‘“

S třídní profesorkou šli druhý den na bramborovou brigádu. Sbírali brambory v polích nad Jihlavou přímo mezi zakopanými okupačními vojáky. V říjnu pak navštívili Prahu.

“Pak nás vzala k Národnímu muzeu i do muzea, abychom viděli, jak je rozstřílená ta fasáda, jak jsou rozstřílená okna, ty střely byly až vevnitř, to byly vjemy docela náročné.”

Po úspěšném odmaturování začal Josef Čermák studovat teologii. A ani za těžkých dob normalizace neztrácel svou víru.

„Když pak nastává nějaká situace jakoby vnější nesvobody nebo nějakého vnějšího tlaku, tak pokud jsem svobodný uvnitř, tak by měl člověk obstát.“

Jako většina mladých mužů byl i Josef Čermák odveden na vojnu.

Odnesl si velkou spoustu vzpomínek, takže alespoň jedna stojí za zmínku:

„Říkají ‘co to máte v ruce?’ Říkám ‘to mám Nový zákon, Písmo svaté, to já potřebuju’. A oni řekli ‘ne, ne, všechno, co budete potřebovat, to vám armáda zajistí’. Všecko, prostě od kapesníků, mám chránit vlast, tak musí být o mne postaráno. Ale já jsem říkal ‘tohleto já opravdu potřebuju’. Oni ‘nene, to pošlete domů’ a tak jsme tam chvíli okolo toho spolu hovořili, byl to takový jako pinkponk, který jsme tam spolu hráli slovní a teď už jsme zdržovali ty ostatní a oni to potřebovali vyřešit a tak řekli ‘tak si to nechte a běžte dál’. A já jsem teda v těch trenýrkách s tím Písmem svatým postoupil dál.“

Po dokončení studia ho čekala ještě dlouhá životní cesta. Čím chtěl svůj život naplnit? Toužil po tom konat dobro, stal se tedy knězem.

Velkou inspirací se mu stali kněží, kteří byli v 50. letech věznění a se kterými měl možnost se později setkat.

„Pro mne to byli svědkové víry. Jestliže je člověk ochoten pro svou víru trpět, tak musí být tedy opravdu přesvědčen o těch věcech.“

Přišel rok 1989 a s ním i sametová revoluce. Lidem byla konečně dána i ta vnější svoboda.

„Byl to velký dar a je potřeba si toho stále vážit.“

Od roku 1997 vykonává svou kněžskou službu v Kadani...

„To je svoboda, abych dobro dělal dobrovolně.“